

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Tomáše Rychlého a Mgr. Michala Bobka v právní věci žalobkyně: **STŘECHY P.T.S. s.r.o.**, se sídlem náměstí J. V. Kamarýta 10, Velešín, zastoupená Mgr. Václavem Voříškem, advokátem se sídlem Pod Kaštany 245/10, Praha 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihočeského kraje**, se sídlem U Zimního stadionu 1952/2, České Budějovice, o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 20. 12. 2019, č. j. 54 A 5/2019 - 43,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Městský úřad Trhové Sviny (dále jen „správní orgán I. stupně“) uznal rozhodnutím ze dne 3. 9. 2018, č. j. MUTS/33090/18/Sva, žalobkyni vinnou ze spáchání dvou přestupků podle § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (zákon o silničním provozu), pro porušení § 10 odst. 3 téhož zákona, neboť (i) dne 20. 8. 2017 v 15:39 hod. jako provozovatelka motorového vozidla RZ 7C6 2119 nezajistila, aby blíže neurčený řidič při užití vozidla v obci Trhové Sviny, na silnici II. třídy č. 156, na ulici Nové město ve směru od Žižkova náměstí k ulici U Pily respektoval nejvyšší dovolenou rychlost v obci stanovenou na 50 km/hod, přičemž mu byla (po odečtení odchylky) naměřena rychlost 60 km/h, a (ii) dne 18. 9. 2017 porušila stejnou povinnost u vozidla RZ 7C6 3957, kterému byla v 12:58 hod. (po odečtení odchylky) na stejném místě

naměřena rychlost 66 km/h, čímž v obou případech došlo k porušení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za tyto přestupky jí, s odkazem na § 125f odst. 1 písm. f) bod 4 citovaného zákona uložil pokutu ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podala žalobkyně odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 2. KUJCK 25559/2019 (dále jen „rozhodnutí žalovaného“), podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Rozhodnutí žalovaného následně žalobkyně napadla žalobou u Krajského soudu v Českých Budějovicích, který ji v záhlaví označeným rozsudkem zamítl.

[2] Krajský soud neshledal mimo jiné důvodnou námitku žalobkyně týkající se doručování písemností v řízení před správním orgánem I. stupně. Krajský soud nepřehlédl, že odpor proti původně vydanému příkazu byl podán jménem žalobkyně společností ODVOZ VOZU s. r. o. (dále jen „ODVOZ VOZU“), a správní orgán I. stupně na něj nahlížel jako na řádně podaný, jakkoli k tomuto podání uvedená společnost nepředložila odpovídající plnou moc. V dalším řízení byly pak právě kvůli absenci plné moci další listiny doručovány přímo žalobkyni, protože plná moc k zastupování byla správnímu orgánu I. stupně zaslána až po podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí, dne 24. 9. 2018. Předvolání k ústnímu jednání (včetně vyrozumění o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí), rozhodnutí správního orgánu I. stupně a výzva k doplnění odvolání, tak byly (i přes nekonzistentní postup správního orgánu I. stupně při hodnocení odporu) podle názoru krajského soudu doručovány správně přímo žalobkyni a k zásahu do jejích procesních práv tak nedošlo.

[3] K námitce týkající se nevedení společného řízení s řízením, vedeném před správním orgánem I. stupně o jiném přestupku žalobkyně, krajský soud konstatoval, že správní orgán I. stupně neshledal důvod vést společné řízení a ani sama žalobkyně nenavrhla, aby došlo ke spojení těchto řízení. Správnímu orgánu dle názoru krajského soudu zákon neukládal povinnost věci spojovat ke společnému řízení a vedením dvou samostatných řízení tak nedošlo k porušení žádných právních předpisů.

[4] Žalobkyni krajský soud nepřisvědčil ani v tvrzení, že obecní policie nebyla oprávněna k pořízení záznamu o měření rychlosti, neboť informace o provádění měření nebyla uveřejněna v souladu s požadavky § 24b odst. 2 zákona č. 553/1991 Sb., o obecní policii (dále jen „zákon o obecní policii“). Krajský soud uvedl, že zákon výslovně neuvádí, jakým konkrétním způsobem má být požadavek citovaného ustanovení zákona naplněn; podle jeho názoru lze informaci o provádění měření rychlosti opakovaně zveřejněnou v ročníkách 2016 a 2017 *Trhosvinenských listů*, považovat za dostačující. Výstupy z měření proto bylo možné považovat za relevantní důkazy, pořízené v souladu se zákonem.

[5] K námitce, že obecní policie nevykonávala svoji činnost na místě určeném Policií ČR k měření rychlosti, krajský soud uvedl, že správní orgán nebyl povinen provádět dokazování, zda skutečně došlo k měření rychlosti v místě určeném Policií ČR, a to zvláště za situace, kdy žalobkyně nic takového ve správním řízení nenamítala a na podporu svého tvrzení ani nedoložila žádné konkrétní důkazy. Oprávnění Městské policie Trhové Sviný měřit rychlost v příslušném úseku bylo přitom doloženo stanoviskem Policie ČR.

[6] Žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností z důvodů, které lze podřadit pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

[7] V návaznosti na vypořádání námitky, týkající se porušení jejích procesních práv při doručování v řízení před správním orgánem I. stupně, stěžovatelka sice souhlasila s názorem, že zmocnění je účinné teprve od okamžiku, kdy je vůči správnímu orgánu prokázáno, má nicméně za to, že správní orgán v dané věci pochybil, pokud zmocněnkyni stěžovatelky při podání odporu nevyzval, aby doložila podepsanou plnou moc. Správní orgán měl po podání odporu, k němuž nebyla přiložena podepsaná plná moc, nejprve odstranit pochybnosti o tom, zda byl vůbec odpor podán oprávněnou osobou, a teprve poté mohl nařídít ústní jednání. Namísto toho správní orgán I. stupně postupoval nelogicky, pokud přihlédl k podanému odporu a nařídil ústní jednání, ale současně společnost ODVOZ VOZU, která odpor podala, nepovažoval za zmocněnkyni stěžovatelky. Pokud tedy správní orgán I. stupně nepovažoval tuto společnost za zmocněnkyni stěžovatelky a rozhodl se jí nevyzývat na doložení plné moci, nebyl ani oprávněn přihlížet k jí podanému odporu. To samé platí i v případě poučení o možnosti seznámit se s poklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu. Co se týče výzvy k doplnění odvolání, má stěžovatelka za to, že společnost ODVOZ VOZU měla být správním orgánem vyzvána jednak k doložení odvolacích důvodů a jednak k doložení zmocnění k podání odvolání jménem stěžovatelky. Pochybení správního orgánu I. stupně, který si neujasnil, zda je stěžovatelka zastoupena, aby v návaznosti na to doručoval písemnosti správné osobě, představují podle jejího názoru podstatnou vadu řízení.

[8] Pokud jde o námitku o nevedení společného řízení, krajský soud podle stěžovatelky opomenul, že kromě samotné námitky o porušení procesních předpisů již samotným nevedením společného řízení, stěžovatelka rovněž namítala nezohlednění absorpční zásady a násobení jejich nákladů řízení v jednotlivých řízeních; k tomu se krajský soud nijak nevyjádřil. Nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku spatřuje rovněž v tom, že krajský soud v odůvodnění citoval několik rozsudků správních soudů, aniž by uvedl, jaké závěry z nich pro nyní posuzovanou věc dovozuje. Má za to, že odůvodnění rozsudku nemůže spočívat v pouhé citaci judikatury. V této otázce nesouhlasí ani s právním názorem krajského soudu, že správní orgán nebyl povinen vést společné řízení. S odkazem na § 88 odst. 1 a 3 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), musí být společné řízení vedeno o sbíhajících se přestupcích, aniž by o to musel obviněný z přestupku žádat. Má tudíž za to, že v jejím případě mělo být vedeno společné řízení, jelikož se jako podezřelá měla dopustit více přestupků, přičemž všechny byly spáchány dříve, než bylo o některém z nich zahájeno řízení. Nejde jen o samotné nevedení společného řízení, neboť stěžovatelka již v žalobě poukazovala na porušení absorpční zásady (stěžovatelce byla v souhrnu uložena vyšší pokuta, než dovoluje právní úprava) a na násobení jejich nákladů řízení. Ke sdělení Ministerstva dopravy ze dne 22. 7. 2019, které na podporu svých závěrů cituje krajský soud, stěžovatelka uvedla, že to není obsahem správního spisu; zmiňované sdělení proto mělo být provedeno jako důkaz na ústním jednání. Pokud tak krajský soud neučinil, porušil § 77 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatelka rovněž namítla, že se krajský soud nijak nevypořádal s jejími důkazními návrhy.

[9] K otázce oprávnění obecní policie pořizovat záznamy o měření rychlosti stěžovatelka namítla, že i v tomto ohledu je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Krajský soud se totiž nezabýval její námitkou nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, neboť správní orgány nezkoumaly, zda byla informace o měření rychlosti zveřejněna v souladu s § 24b odst. 2 zákona o obecní policii. Krajský soud

zároveň nijak neodůvodnil, proč považuje uveřejnění informace v obecních novinách za dostatečné, neboť pojem „*vhodné uveřejnění*“, užitý zákonem o obecní policii, je neurčitým právním pojmem, který je třeba vyložit. Stěžovatelka má dále za to, že informace o měření rychlosti má být podle § 24b odst. 2 zákona o obecní policii zveřejněna přímo obecní policií, nikoliv v obecních novinách. Navíc takový způsob zveřejnění, který je určen jen pro zlomek čtenářů, nepovažuje za vhodný; takto poskytnutá informace není dostatečně dostupná pro „*rozumně zvědavého a opatrného*“ řidiče. Nadto *Trhosvinenské listy* z roku 2016 a 2017 nebyly součástí správního spisu v době, kdy bylo o přestupku rozhodováno - do spisu byly doplněny až po podání žaloby. Krajský soud tak i v tomto případě postupoval v rozporu s § 77 odst. 1 s. ř. s., neboť šlo o důkaz, který měl být proveden při ústním jednání.

[10] Ohledně porušení § 79a zákona o silničním provozu stěžovatelka uvedla, že stanovisko Policie ČR ze dne 10. 4. 2018 neprokazuje, že měření rychlosti bylo dne 20. 8. 2017 provedeno v souladu s příslušným ustanovením zákona, neboť z něj nevyplyvá jeho zpětná účinnost. I v tomto ohledu stěžovatelka považuje napadený rozsudek za nepřezkoumatelný, neboť krajský soud nevysvětlil, jak toto stanovisko Policie ČR získal. Tato listina není součástí správního spisu, a tedy i v tomto případě postupoval krajský soud v rozporu s § 77 odst. 1 s. ř. s., pokud jej neprovedl jako důkaz u ústního jednání.

[11] Stěžovatelka konečně namítla podjatost samosoudkyně JUDr. Trnkové, která jejího zástupce prostřednictvím svých rozhodnutí znevažuje, protože jí to „*přináší pocit uspokojení*“. Odkázala přitom na vypořádání její žádosti o anonymizaci příslušného rozhodnutí soudu a na jinou dřívější věc vedenou u krajského soudu pod sp. zn. 54 A 15/2018. V této souvislosti navrhla jako důkaz čtení protokolu krajského soudu ze dne 25. 9. 2019, č. j. 54 A 15/2018 - 35, a poslech zvukového záznamu z jednání krajského soudu ze dne 25. 9. 2019, vedený pod stejnou spisovou značkou.

[12] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti k namítanému porušení procesních práv uvedl, že tuto námitku stěžovatelka poprvé uplatnila až v žalobě. V otázce nevedení společného řízení odkázal na sdělení Ministerstva dopravy ze dne 22. 7. 2019, č. j. 1047/2019-160-SPR/3, které potvrzuje, že namítaná řízení neměla být vedena ve společném řízení. K náležitému zveřejnění oprávnění obecní policie pořizovat záznam o měření rychlosti uvedla, že *Trhosvinenské listy* jsou dostupné taktéž online, přičemž odkázal na příslušné hypertextové odkazy. Na závěr dodal, že stanoviště pro měření rychlosti bylo schváleno Policií ČR přípisem uvedeným pod č. j. KRPC-48512-1/Čj-2018-020106.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Stěžovatelce lze přisvědčit v tom, že správní orgán I. stupně skutečně pochybil v tom, že si dostatečně neujasnil, zda byla stěžovatelka při podání odporu zastoupena společností ODVOZ VOZU. Nejvyšší správní soud souhlasí s názorem, že obdržel-li správní orgán odpor proti příkazu, který byl shora uvedenou společností podán jménem stěžovatelky, aniž by byla současně předložena i plná moc, prokazující její oprávnění

k tomuto procesnímu úkonu, měla být tato společnost vyzvána k jejímu předložení. Pokud by ani na základě této výzvy předložena nebyla, k podání, označenému jako odpor, by vůbec nebylo přihlíženo a příkaz by nabyl právní moci. V opačném případě by takové podání bylo považováno za odpor, v jehož důsledku by došlo *ex lege* ke zrušení příkazu a pokračovalo by se dále ve standardním procesním režimu přestupkového řízení. Problematickostí procesního postupu správního orgánu I. stupně uznal i krajský soud; nedovodil ale, že by se jednalo o natolik závažné pochybení, aby v jeho důsledku muselo dojít ke zrušení správních rozhodnutí. Nejvyšší správní soud s tímto názorem souhlasí, považuje pouze za nutné jej částečně korigovat a doplnit.

[16] Pokud jde o podání společnosti ODVOZ VOZU, označené jako odpor, Nejvyšší správní soud upozorňuje, že neprokázalo-li by se, že tato společnost byla oprávněna jménem stěžovatelky jednat, muselo by dojít ke zrušení správních rozhodnutí obou stupňů, neboť by bylo nutno vycházet z toho, že vydaný příkaz nabyl právní moci; tím by bylo přestupkové řízení skončeno a nebylo by možné již v dané věci vydávat žádná rozhodnutí. Ve správním spisu je nicméně založena plná moc stěžovatelky ze dne 12. 7. 2018, kterým uvedenou společnost zmocnila ke svému zastupování v daném přestupkovém řízení. Z uvedeného je zřejmé, že odpor podaný dne 17. 7. 2018 (tj. po udělení plné moci) byl podán osobou, která k tomu byla stěžovatelkou zmocněna. Šlo tedy vskutku o odpor, kterým došlo ke zrušení vydaného příkazu (jakkoli tato skutečnost vyšla najevo až dodatečně); správní orgány tedy mohly pokračovat v dalším vedení přestupkového řízení.

[17] Nejvyšší správní soud dále souhlasí s názorem krajského soudu, že správní orgán I. stupně postupoval v souladu se zákonem, pokud do doby podaného odvolání komunikoval výlučně se stěžovatelkou, neboť plná moc k jejímu zastupování mu byla předložena až v souvislosti s podaným odvoláním dne 24. 9. 2018, a teprve tímto okamžikem se vůči němu stala účinnou (§ 37 odst. 6 věta druhá správního řádu). Na tomto objektivním faktu ničeho nemění ani výše konstatovaný problematický postup správního orgánu I. stupně, který fakticky akceptoval odpor podaný jménem stěžovatelky společností ODVOZ VOZU, aniž by požadoval doložení odpovídajícího zmocnění. Tento postup byl jistě nelogický, nelze z něj však dovodit, že správní orgán I. stupně považoval stěžovatelku zastoupenou pro celý průběh přestupkového řízení. Jakkoli se *prima facie* může zdát tento závěr rozporný s tím, co bylo uvedeno v předchozím odstavci tohoto odůvodnění, není tomu tak. Je totiž třeba odlišit (i) právní relevanci podaného odporu (tj. tohoto právního úkonu) a (ii) prokázání zmocnění pro zastupování stěžovatelky pro dané přestupkové řízení. Odpor, jakkoli byl podán osobou, která (v době kdy jej učinila) neprokázala své oprávnění jednat jménem stěžovatelky, byl skutečně řádně podán, neboť stěžovatelka tuto osobu již dříve zmocnila ke všem úkonům v rámci daného přestupkového řízení. Tento úkon tedy učinila osoba, která k tomu byla zmocněna, pouze tato skutečnost vyšla najevo až dodatečně. Jinou otázkou je, zda byla stěžovatelka zastoupena v rámci probíhajícího přestupkového řízení. Není pochyb o tom, že stěžovatelka společnost ODVOZ VOZU k tomuto zastupování již na počátku přestupkového řízení zmocnila (proto také byla oprávněna podat jejím jménem odpor), to však nic nemění na tom, že v řízení zastoupena nebyla, neboť existence zastoupení byla správnímu orgánu I. stupně doložena až při podání odvolání a teprve tímto okamžikem byla správní orgán povinen tuto skutečnost reflektovat. Z tohoto důvodu proto ob stojí závěr krajského soudu, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud jednal přímo se stěžovatelkou a nikoli se společností ODVOZ VOZU. Pro úplnost Nejvyšší správní soud poznamenává, že nemá žádné pochybnosti o

tom, že postupem správního orgánu I. stupně nebyla stěžovatelka reálně dotčena na výkonu svých procesních práv. Z jeho rozhodovací činnosti (viz například rozsudky ze dne 7. 5. 2020, č. j. 10 As 245/2018-42, ze dne 11. 6. 2020, č. j. 10 As 233/2019-38, či ze dne 16. 4. 2020, č. j. 5 As 151/2020-38) je mu totiž známo, že společnost ODVOZ VOZU vystupovala jako zmocněnec v celé řadě přestupkových řízení, kde právě prostřednictvím různě vyvolaných komplikací, spojených s předkládáním plné moci, účelově vytvářela nepřehledné procesní situace, ve snaze těžit z možných procesních pochybení správních orgánů při jejich řešení. Nejvyšší správní soud nepochybuje o tom, že stejně tomu bylo i v nyní projednávané věci, vykazující typově shodné vzorce počínání zmocněnce; předestřenou argumentaci stěžovatelky lze proto hodnotit jako zcela nevěrohodnou a účelovou.

[18] Ani kasační námitka, podle které krajský soud nesprávně vypořádal tvrzení stěžovatelky o vadě řízení, spočívající v nevedení společného řízení o nyní projednávaných přestupcích s přestupkem vedeným u správního orgánu I. stupně pod sp. zn. DOP4936/17UM, není důvodná. Není především pravdou, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť krajský soud (i) nereagoval na tvrzení o porušení absorpční zásady při ukládání sankce v neprospěch stěžovatelky (včetně povinnosti hradit více nákladů řízení) a (ii) odkázal na podporu svých tvrzení na judikaturu, aniž by vyložil, jaké závěry z ní pro nyní projednávanou věc dovozuje. Krajský soud svou argumentaci postavil na premise, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně vést o zmiňovaných přestupcích společné řízení. Z toho logicky rezultuje, že již nepovažoval za potřebné, explicitně se vyjádřit se k tvrzení ad (i). Co se týče odkazů na judikaturu správních soudů, krajský soud citoval pasáže z odůvodnění konkrétních rozsudků, a to výslovně na podporu jím vysloveného právního názoru. Provázanost jeho závěru o neexistenci stěžovatelkou tvrzeného procesního pochybení s citacemi judikatury je zcela koherentní a je zřejmé, proč byla tato judikatura krajským soudem citována.

[19] Stěžovateli lze nicméně přisvědčit v tom, že krajský soud při právním hodnocení věci pochybil, dovodil-li, že nebylo povinností správního orgánu I. stupně vést o výše zmiňovaných přestupcích společné řízení. Krajský soud totiž nesprávně vycházel z ustanovení § 140 správního řádu (které skutečně nepřikazuje vedení společného řízení ve věcech zahajovaných *ex officio*) a opominul speciální úpravu společného řízení zakotvenou v § 88 odst. 1 zákona o odpovědnosti za přestupky, podle kterého *pokud se podezřelý dopustil více přestupků, jejichž skutková podstata se týká porušení právních povinností vyskytujících se ve stejné oblasti veřejné správy, a k jejichž projednání je příslušný též správní orgán, projednají se ve společném řízení*. Toto ustanovení je kogentní a neumožňuje tak správnímu orgánu uvážít, zda společné řízení povede či nikoliv (tzn., že není ani podstatné, zda takový postup navrhne obviněný z přestupku). S ohledem na stejný charakter všech výše uvedených přestupků, k jejichž projednání byl (věcně i místně) příslušný správní orgán I. stupně, lze dovodit, že o těchto přestupcích společné řízení být vedeno mělo. K tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že takovému postupu nebránil ani § 88 odst. 3 zákona o odpovědnosti za přestupky, ze kterého se podává, že *ve společném řízení se neprojedná přestupek, který byl spáchán po zahájení řízení o jiném přestupku*; stěžovatelka v této souvislosti přílehavě poukazuje na to, že ke spáchání nyní posuzovaných přestupků došlo ve dnech 20. 8. 2017 a 18. 9. 2017, přičemž řízení ve věci vedené pod sp. zn. DOP4936/17UM (přestupek z května 2017) bylo zahájeno (vydáním příkazu) dne 3. 9. 2018. Nejvyšší správní soud se tedy se

stěžovatelkou shoduje v názoru, že správní orgán I. stupně pochybil, pokud ve věci výše uvedených přestupků nevedl společné řízení.

[20] I přes výše vyslovený dílčí závěr ovšem nelze přehlédnout, že ne každé procesní pochybení ve správním řízení musí vést nutně ke zrušení z něj povstalých rozhodnutí; podstatná je intenzita tohoto pochybení, tj. jeho možný vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé [srov. § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.]. Pro danou věc je podstatné, že krajský soud podpůrně vážil i tento aspekt věci a (kromě nepřiléhavé citace některé judikatury a chybné akceptace nesprávného názoru Ministerstva dopravy k této otázce) se výslovně dovolával i závěrů, které ve skutkově a právně prakticky identické věci již vyslovil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 4. 10. 2018, č. j. 7 As 312/2018-47. V něm kasační soud uvedl, že tehdejší stěžovatel „v rámci správního řízení nenamítal, že by mělo být vedeno společné řízení, přestože o dalších správních řízeních vedených proti sobě musel vědět. Konstantní judikatura NSS zastává v obdobných věcech názor, že je obecně vhodné, aby stěžovatel neuchovával paletu námitek proti sankčnímu rozhodnutí správního orgánu na pozdější dobu, ale uplatnil je již v rámci správního řízení, nejpozději pak v rámci odvolacího řízení. V opačném případě lze pochybovat i o neúčelovosti takových tvrzení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2015, č. j. 2 As 215/2014 - 43, ze dne 4. 12. 2013, č. j. 1 As 83/2013 - 60, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 - 115, publ. pod č. 1856/2009 Sb. NSS, atp.), což plně platí i pro tuto věc. Příležitost namítat takovou vadu v odvolacím řízení však stěžovatel sám nevyužil, když své odvolání nedoplnil. Jak vyplývá i z další judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudek ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39), v každém případě je nutno nalézat rozumnou rovnováhu, zohledňující na straně jedné zásadu plné jurisdikce rozhodování správního soudu a zamezující na straně druhé zjevným obstrukcím pachatele, který si jejich existence v konkrétním případě mohl být dobře vědom, nicméně rozhodl se je uplatnit až v žalobním řízení z důvodu jakési procesní taktiky. Za situace, kdy stěžovatel sám ve správním řízení vůbec neupozornil na případná další řízení, která byla proti němu vedena, nezakládalo podle Nejvyššího správního soudu nevedení společného řízení vadu, kvůli které by bylo třeba rozhodnutí žalovaného zrušit. Nevedení společného řízení bylo totiž z podstatné části důsledkem stěžovatelovy vlastní pasivity.“ Nejvyšší správní soud nevidí žádný důvod, proč se od citovaného právního názoru v nyní projednávané věci odlišit, neboť i v dané věci shledává procesní počínání stěžovatelky jako účelové, vedené procesní taktikou založenou na její záměrné pasivitě v přestupkovém řízení, která by neměla požívat právní ochrany. Lze tak uzavřít, že i přes dílčí nesprávnou úvahu krajského soudu, jeho závěr o nedůvodnosti dané kasační námitky ob stojí.

[21] Dále stěžovatelka rozporuje způsob, jakým se krajský soud vypořádal s její žalobní námitkou o porušení § 24b odst. 2 zákona o obecní polici. K tomu Nejvyšší správní soud především uvádí, že nesouhlasí s názorem, podle kterého je napadený rozsudek nepřezkoumatelný, protože se krajský soud výslovně nevyjádřil k žalobnímu tvrzení o nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí, která se touto otázkou výslovně nezabývala. Jakkoli je pravdou, že krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku na tento dílčí argument žaloby výslovně nereagoval, nezakládá to nepřezkoumatelnost tohoto rozsudku; podstatné je, že se krajský soud vypořádal s podstatou dané žalobní námitky. Nejvyšší správní soud rovněž nesouhlasí s názorem, že vycházel-li krajský soud ze zjištění, že v místním periodiku byla informace o zřízení automatických technických systémů měření rychlosti zveřejněna, měl za tímto účelem nařídít jednání, neboť šlo o dokazování prováděné nad rozsah předloženého správního spisu. Podle názoru Nejvyššího správního

soudu není prověřování splnění zákonného požadavku vyplývajícího z § 24b odst. 2 zákona o obecní policii součástí „sady důkazů“, které si musí správní orgán v případě projednávání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4 zákona o silničním provozu (překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně jak 20 km/h), i při zohlednění technického způsobu jeho zjištění, bezpodmínečně opatřit, aby dostál (i při naprosté pasivitě obviněného z přestupku) své povinnosti zjistit skutkový stav věci v souladu s požadavky § 3 správního řádu (k tomu srov. usnesení rozšířeného senátu tohoto soudu ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015-71). Je proto na obviněném, aby v rámci své obhajoby požadoval provedení důkazu k prověření splnění tohoto požadavku zákona; to platí i pro řízení o přestupku provozovatele vozidla dle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť podmínkou odpovědnosti za jeho spáchání, je i spolehlivé zjištění spáchání přestupku neznámým řidičem motorového vozidla. Jestliže tedy stěžovatelka byla v průběhu celého přestupkového řízení zcela pasivní, nelze správním orgánům vytýkat, že se tímto aspektem věci výslovně nezabývaly, neměly-li důvod se domnívat, že k notifikaci provádění měření nedošlo. Z tohoto důvodu proto v rámci dokazování logicky neopatřily důkaz, potvrzující, že ke zveřejnění informace způsobem předpokládaným v § 24a odst. 2 zákona o obecní policii došlo. Uplatnila-li stěžovatelka námitku o nesplnění této zákonné povinnosti až v žalobě, je logické, že správní orgán až dodatečně zařadil do správního spisu listiny, z nichž se splnění této povinnosti dokládá; v této podobě byl správní spis krajskému soudu předložen a krajský soud tak skutkový stav věci ověřoval výlučně z jeho obsahu. Nejednalo se proto o dokazování, pro které by bylo nutné nařizovat jednání. Konečně, pokud jde o samotné posouzení dostatečnosti splnění této notifikační povinnosti obecní policií v nyní projednávané věci, kasační soud se ztotožňuje se závěry, ke kterým dospěl krajský soud (viz odst. 32 odůvodnění jeho rozsudku), na které v podrobnostech odkazuje.

[22] Stěžovatelce nelze přisvědčit ani pokud jde o její výhrady k posouzení splnění podmínek pro provádění měření rychlosti, vyplývajících z § 79a zákona o silničním provozu. Zde je nutno upozornit, že žaloba byla v tomto směru postavena pouze na kategorickém tvrzení, že Policie ČR svůj souhlas s prováděním měření městskou policií neudělila, aniž by stěžovatelka jakkoli upřesnila, z čeho toto tvrzení dovozuje. Podstatné přitom je, že stěžovatelka výslovně uvedla, že městská policie „*nebyla oprávněna měřit rychlost v ulici Přemyslova ani v ulici Velvarská.*“ Jakkoli lze stěžovatelce přisvědčit v tom, že stanovisko Policie ČR z 10. 4. 2018, předložené žalovanou v rámci vyjádření k žalobě, nemůže verifikovat udělení souhlasu s měřením prováděným v roce 2017 a krajský soud z něj neměl vycházet ani z toho důvodu, že je neprovedl jako důkaz u nařízeného jednání, nelze přehlédnout, že krajský soud v odst. 35 odůvodnění svého rozsudku přiléhavě poukázal na skutečnost, že měření rychlosti prováděné v nyní projednávané věci v těchto ulicích prováděno nebylo (viz odst. [1] výše). Tento dílčí závěr o nedůvodnosti předmětné žalobní námitky (v kontextu strohosti žalobní argumentace) obstojí.

[23] Důvodná konečně není ani kasační námitka namítající podjatost soudkyně JUDr. Trnkové, která v této věci rozhodovala jako samosoudce. Nejprve je třeba uvést, že tato námitka může být v řízení o kasační stížnosti věcně projednána jako námitka procesní zmatečnosti (§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.), neboť argumentace stěžovatelky se upíná ke způsobu argumentace užitého jmenovanou soudkyní v odůvodnění napadeného rozsudku; nemohla být tedy uplatněna dříve, postupem dle § 8 odst. 5 s. ř. s.

[24] Nejvyšší správní soud nicméně důvody, pro které je namítána podjatost JUDr. Trnkové, zcela odmítá. Kasačnímu soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že zástupce stěžovatelky Mgr. Václav Voříšek dlouhodobě a systematicky prakticky ve všech řízeních vedených před správními soudy vyjadřuje svůj nesouhlas s tím, aby byla soudní rozhodnutí, ve věcech, kde vystupuje jako zástupce účastníků řízení, vyvěšována na internetové stránce soudu bez toho, aby došlo k anonymizaci jeho jména. Mgr. Voříškovi bylo již tímto soudem mnohokrát vysvětleno, proč takovému požadavku nebude vyhověno; Mgr. Voříšek nicméně toto vysvětlení nebere na vědomí a požadavky na anonymizaci svého jména stereotypně opakuje. Tak tomu bylo i v řízení před krajským soudem v dané věci. Pokud samosoudkyně, nad rámec nezbytného odůvodnění svého rozsudku (nešlo o vypořádání žalobní námítky), Mgr. Voříškovi vysvětlila důvody, pro které jeho požadavku na anonymizaci vyhověno nebude (a to i s odkazem na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený ve věci obdobného požadavku Mgr. Voříška), šlo o výraz vstřícnosti soudu, nikoli o výraz jeho zaujatosti. Fakt, že krajský soud zaujímá k otázce anonymizace soudních rozhodnutí odlišný právní názor než Mgr. Voříšek (nadto názor shodný s názorem kasačního soudu), nelze vnímat jako osobní útok proti jmenovanému. Pokud Mgr. Voříšek označuje vysvětlení, kterého se mu ze strany krajského soudu dostalo, za „*sprostý urážení*“, je evidentní, že jakákoli další polemika na toto téma je bezpředmětná.

[25] Vzhledem k tomu, že kasační stížnost není důvodná, Nejvyšší správní soud jí rozsudkem zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Žalovaný byl ve věci úspěšný, náhradu nákladů řízení nicméně nepožadoval a ze spisového materiálu ani nevyplývá, že by mu nějaké náklady přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti vznikly. Nejvyšší správní soud proto nepřiznal náhradu nákladu řízení ani jednomu z účastníků.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. prosince 2022

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu